

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 16.

Vydána dne 1. března 1934.

Obsah: (36.—38.) **36.** Zákon o trestním stíhání presidenta republiky a členů vlády podle §§ 34, 67 a 79 ústavní listiny. — **37.** Nařízení, jímž se částečně mění vládní nařízení ze dne 28. prosince 1928, č. 215 Sb. z. a n., kterým se provádí puncovní zákon (p. z.) a stanoví počátek jeho účinnosti. — **38.** Nařízení, kterým se mění ministerské nařízení ze dne 7. května 1913, č. 77 ř. z., o civilních technících (civilních inženýrech a civilních geometrech).

36.

Zákon ze dne 21. února 1934

o trestním stíhání presidenta republiky a členů vlády podle §§ 34, 67 a 79 ústavní listiny.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

Část první.

Trestní odpovědnost a příslušnost ke stíhání.

§ 1.

President republiky může být stíhán jen pro velezradu a to před senátem na obžalobu sněmovny poslanecké. Trestem může být ztráta úřadu presidentského a způsobilosti tohoto úřadu později znovu nabýti (§ 67 ústavní listiny).

§ 2.

Poruší-li předseda nebo člen vlády úmyslně nebo z hrubé nedbalosti v oboru své úřední působnosti ústavní nebo jiné zákony, je trestně odpověden (§ 79 ústavní listiny).

§ 3.

(1) Trestné činy uvedené v § 2 stíhají se trestem peněžitým nejvýše do 500.000 Kč. Pro případ nedobytnosti budiž v rozsudku uložen trest státního vězení nejvýše do 6 měsíců.

(2) Má-li vinník ve svém majetku předměty, o něž se činem obohatil, nebo jiné předměty, jež si za ně opatřil, nebo hodnotu ta-

kových předmětů, budiž v odsuzujícím rozsudku prohlášeno, že tyto předměty nebo jejich hodnota se zabírají.

(3) Peněžitě tresty a výtěžek zabrání připadají státu.

(4) Vedle peněžitého trestu může být v rozsudku vyslovena ztráta úřacu (§ 2) a ztráta nároku podle § 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 317 Sb. z. a n., kterým se doplňuje zákon ze dne 20. prosince 1918, č. 94 Sb. z. a n., o platech ministrů.

§ 4.

(1) Právo k obžalobě pro čin trestný podle § 2 přísluší sněmovně poslanecké. Trestní řízení provádí senát (§ 79 ústavní listiny).

(2) Na právu poslanecké sněmovny k obžalobě a na příslušnosti senátu konati trestní řízení o ní nemění ničeho ta okolnost, že obviněný již není předsedou nebo členem vlády.

(3) Trestní odpovědnost předsedy a členů vlády za činy trestné též podle jiného než tohoto zákona před soudem (úřadem) příslušným podle obecných ustanovení není tímto zákonem dotčena.

§ 5.

(1) Činy trestné podle § 2 promlčují se do tří let od té doby, co obviněný přestal být členem vlády, nejpozději však do pěti let od spáchání trestného činu.

(2) Dnem podání návrhu na obžalobu (§ 6) se promlčení přerušuje.

(3) Neusnese-li se poslanecká sněmovna o návrhu na podání obžaloby do šesti měsíců ode dne jeho podání, nebo neskončí-li řízení

o obžalobě před senátem do šesti měsíců od podání obžaloby (§ 15, odst. 2), řízení se zastaví. V tomto případě, jakož i tehdy, zamítla-li sněmovna po provedeném řízení návrh na obžalobu (§ 13), je stíhání pro týž čin podle tohoto zákona navždy vyloučeno.

Část druhá.

Řízení ve sněmovně poslanecké.

§ 6.

(1) Návrh na obžalobu presidenta republiky, předsedy nebo člena vlády podle §§ 1 a 2 obsahujž přesné označení činu, pro který se navrhuje podati obžalobu, a oněch ustanovení zákona, která podle úsudku navrhovatelů jím byla porušena. Jde-li o předsedu nebo člena vlády, jest uvést, z čeho lze souditi, že porušení zákona se stalo úmyslně nebo z hrubé nedbalosti.

(2) Návrh na obžalobu presidenta republiky musí býti podepsán aspoň stodvaceti poslanci, návrh na obžalobu člena vlády aspoň stem poslanců.

§ 7.

Předseda poslanecké sněmovny zpraví o návrhu na obžalobu ihned předsedu vlády. Návrh budiž dán na pořad jednání sněmovny nejdéle do 14 dnů ode dne podání. Nekoná-li sněmovna v této době schůzi, budiž dán na pořad jednání nejbližší schůze sněmovny.

§ 8.

(1) Sněmovna rozhodne bez rozpravy prostým hlasováním, zda návrh na podání obžaloby má býti vzat za základ sněmovního jednání. Nezamítne-li jej, přikáže se návrh zvláštnímu (žalobnímu) výboru, který se ihned zvolí.

(2) Žalobní výbor je devítičlenný. Za každého člena zvolí se náhradník. Výbor zvolí ze svých členů předsedu, dva místopředsedy a zpravodaje.

(3) Členové výboru a jejich náhradníci slíbí po prohlášení výsledku volby ve veřejné schůzi sněmovny do rukou předsedových na svou čest a svědomí, že budou se řídití naprosto nestranně a přesně zákonem, že uváží podle svého nejlepšího vědomí a svědomí vše, co bude svědčiti ve prospěch toho, proti komu návrh na obžalobu směřuje, i k jeho tíži, a že nedají na sebe působiti jiným vlivům.

§ 9.

(1) Žalobní výbor zjistí, pokud je toho po-

třebí, skutkový stav do té míry, aby sněmovna měla potřebný podklad k rozhodnutí o návrhu na podání obžaloby. Řídí se při tom jednacím řádem poslanecké sněmovny a má stejná práva jako výbor, který z usnesení sněmovny vyšetřuje věci povahy veřejné. Jednání žalobního výboru je vždy důvěrné; náhradníci členů výboru smějí však býti přítomni.

(2) Soudy (úřady) jsou povinny poskytnouti výboru na požádání právní pomoc. Soud (úřad), který koná proti osobě, proti které směřuje návrh na obžalobu podle tohoto zákona, též trestní řízení podle všeobecných předpisů, je povinen žalobnímu výboru na jeho žádost zaslati spisy trestního řízení.

§ 10.

Žalobní výbor poskytne tomu, proti němuž návrh na podání obžaloby směřuje, příležitost, aby nahlédl do spisů a o návrhu a výsledcích šetření ústně nebo písemně se vyjádřil.

§ 11.

(1) Žalobní výbor je povinen nejdéle do měsíce ode dne, kdy byl zvolen, podati sněmovně písemnou zprávu. Lhůta tato může býti na odůvodněnou žádost výboru usnesením sněmovny prodloužena.

(2) Navrhuje-li výbor podati obžalobu, připojí zároveň písemný návrh na stíhání.

§ 12.

(1) Předseda sněmovny zařídí, aby výtisk návrhu na stíhání byl dodán tomu, proti němuž směřuje.

(2) Tato osoba má právo do čtrnácti dnů od té doby, kdy jí byl dodán výtisk návrhu na stíhání, podati sněmovně písemně své námítky, které buďtež vytištěny a rozdány členům sněmovny. Po uplynutí této lhůty budiž jednání o zprávě žalobního výboru položeno co nejdříve na pořad jednání schůze sněmovny.

§ 13.

(1) Usnesení podati obžalobu může se státi jen za přítomnosti dvou třetin poslanců většinou dvou třetin přítomných (§ 34 ústavní listiny).

(2) Hlasování koná se lístky.

§ 14.

Jakmile poslanecká sněmovna se usnesla podati obžalobu, nesmí obžalovaný až do skončení řízení o obžalobě vykonávati svůj úřad.

§ 15.

(1) Žalobní výbor vypracuje, pokud je toho potřebí, podle usnesení sněmovny do osmi dnů obžalovací spis, který podepíše předseda sněmovny a předseda žalobního výboru.

(2) Předseda poslanecké sněmovny zašle obžalovací spis do dalších tří dnů předsedovi senátu a sdělí jej v opise předsedovi vlády.

Č á s t t ř e t í.

Ř í z e n í p ř e d s e n á t e m.

§ 16.

(1) Senát zvolí vždy po svém ustavení na celé svoje období soudní výbor. Jeho předsedou je předseda senátu. Dvanáct dalších členů zvolí se podle zásady poměrného zastoupení.

(2) Předsedu senátu zastupují místopředsedové senátu. Za každého dalšího člena zvolí se náhradník.

(3) Členové i náhradníci výboru slíbí po prohlášení výsledku volby ve veřejné schůzi senátu do rukou předsedových na svou čest a svědomí, že budou se řídit naprosto nestranně a přesně zákonem, že uváží podle svého nejlepšího vědomí a svědomí vše, co bude předneseno a prokázáno ve prospěch obžalovaného i k jeho tíži, a že nedají na sebe působiti jiným vlivům.

§ 17.

Soudní výbor může jednati a usnášeti se za přítomnosti aspoň sedmi členů nebo náhradníků.

§ 18.

(1) Obžalobu zastupuje v řízení před senátem předseda výboru žalobního za pomoci obou místopředsedů tohoto výboru, nepověří-li výbor žalobní tímto zastupováním jiné své členy.

(2) Byla-li poslanecká sněmovna zatím rozpuštěna nebo uplynulo-li její volební období, setrvávají zástupcové obžaloby ve svých funkcích až do zvolení nových zástupců poslaneckou sněmovnou. Do té doby platí pro ně ustanovení §§ 23 až 27 ústavní listiny.

§ 19.

(1) Obžalovaný má právo zvoliti si jednoho nebo dva obhájce.

(2) Členové senátu obhájci býti nemohou.

§ 20.

(1) Dnem doručení obžalovacího spisu předsedovi senátu počíná řízení před senátem.

(2) Předseda soudního výboru senátu dá obžalovací spis do tří dnů dodatí obžalovanému a svolá v téže lhůtě soudní výbor ke schůzi.

§ 21.

(1) Soudní výbor prozkoumá obžalobu, doplní podle potřeby šetření a připraví hlavní přelíčení. Při svém jednání řídí se jednáním řádem senátu a má stejná práva jako výbor, který z usnesení senátu vyšetřuje věci povahy veřejné. Jednání soudního výboru je vždy důvěrné; náhradníci členů výboru smějí však býti přítomni.

(2) Ustanovení § 9, odst. 2 platí obdobně i tu.

(3) Obžalovaný a jeho obhájce mají právo nahlížeti do spisů.

§ 22.

Jakmile soudní výbor skončí svůj úkol (§ 21), svolá předseda senátu schůzi senátu, v níž se má konati hlavní přelíčení, a pozve k ní zástupce obžaloby, obžalovaného a jeho obhájce.

§ 23.

(1) Až do zahájení hlavního přelíčení může sněmovna poslanecká za přítomnosti dvou třetin všech svých členů většinou dvou třetin se usnésti, že obžalobu odvolává, načež se další řízení zastavuje.

(2) Do té doby může též senát k odůvodněnému návrhu soudního výboru za souhlasu zástupců obžaloby (§ 18) nadpoloviční většinou všech svých členů se usnésti, že řízení se zastavuje.

§ 24.

(1) Schůzi senátu, ve které se koná hlavní přelíčení, řídí předseda senátu nebo místopředseda jej zastupující.

(2) Předseda může vyhověti návrhu strany, jemuž druhá strana neodporuje. Ve všech jiných případech rozhoduje o návrzích stran a jiných sporných otázkách za hlavního přelíčení se naskytnuvších soudní výbor. Členové soudního výboru mají právo dávatí otázky těm, kdož jsou vyslýcháni. Předseda může nepřiměřené otázky odmítnouti.

(3) Senát sám rozhoduje toliko o vyloučení veřejnosti (§ 26), o vině (§ 28), o trestu a náhradě nákladů trestního řízení (§ 29).

§ 25.

(1) O výsledku svědků, znaleců a obžalovaného při hlavním přelíčení platí obdobně usta-

novení soudního trestního řádu, platného v sídle Národního shromáždění. Veřejní úředníci nemohou však odepřítí svědectví z důvodu úředního tajemství. Členové Národního shromáždění mohou odepřítí svědectví též z důvodu § 26 ústavní listiny.

(2) Pokud tento zákon a jednacím řád senátu neustanovují jinak, lze při rozhodování otázek procesních, které se vyskytnou při hlavním přelíčení, užítí obdobně a podle smyslu ustanovení soudního trestního řádu (odstavec 1) o hlavním přelíčení před sborovými soudy první stolice.

§ 26.

(1) Hlavní přelíčení koná se veřejně a ústně.

(2) Senát může se však usnésti k odůvodněnému návrhu soudního výboru bez rozpravy, aby veřejnost byla vyloučena, pokud toho vyžadují zájmy státní, veřejný pořádek nebo veřejná mravnost.

§ 27.

(1) K platnosti řízení i hlasování je třeba, aby při hlavním přelíčení bylo přítomno aspoň sedm členů soudního výboru, předsedu v to počítajíc.

(2) Nepřítomnost stran není na překážku konání hlavního přelíčení.

§ 28.

(1) Po skončení průvodního řízení udělí předseda slovo stranám k závěrečným řečem a návrhům o otázce viny obžalovaného.

(2) Na to prohlásí předseda jednání za skončené a schůzi přeruší. Soudní výbor usnese se ihned o otázkách, které se mají dáti senátu o vině obžalovaného, o tom, v jakém pořadí se o nich má hlasovati, a které z nich jsou eventuální.

(3) Po přečtení otázek o vině ve znovuzahájené schůzi senátu mohou strany písemně navrhnouti, aby otázky byly změněny neb aby byly dány ještě další otázky. O takovém návrhu usnese se soudní výbor.

(4) Když bylo usneseno, které otázky mají býti senátu dány, učiní soudní výbor senátu návrh, jak by měly býti podle výsledku hlavního přelíčení zodpověděny.

(5) Hlasování senátu o otázkách koná se lístky bez rozpravy.

(6) K uznání obžalovaného vinným je třeba třípětinové většiny všech členů senátu.

(7) Výsledek hlasování budiž prohlášen veřejně a, jsou-li strany přítomny, v jejich přítomnosti.

§ 29.

(1) Neuzná-li senát, že obžalovaný je vinen, budiž vynesena rozsudek osvobozující.

(2) Uzná-li senát, že obžalovaný je vinen, udělí předseda slovo stranám k návrhům o trestu a o náhradě nákladů trestního řízení.

(3) Na to usnese se soudní výbor, jaký návrh činí sám senátu o trestu a o povinnosti obžalovaného nahraditi náklady trestního řízení.

(4) Hlasování senátu o tomto návrhu koná se lístky bez rozpravy.

(5) K usnesení o trestu a povinnosti nahraditi náklady trestního řízení je třeba třípětinové většiny všech členů senátu.

(6) Byl-li návrh soudního výboru zamítnut, hlasuje se stejným způsobem o návrzích eventuálních, které byly učiněny před tím nebo po tom soudním výborem, stranami nebo aspoň jedenácti členy senátu. Pořadí, v jakém o nich má býti hlasováno, stanoví soudní výbor.

§ 30.

(1) Předseda senátu vyhlásí rozsudek i s důvody ve veřejné schůzi senátu.

(2) Předsedovi poslanecké sněmovny, předsedovi vlády a obžalovanému dodá se rozsudek písemně. Podepiší jej předseda senátu a zapisovatel.

(3) Byl-li obžalovaný odsouzen, zařídí předseda senátu výkon rozsudku; pokud toho je potřeba, požádá příslušný krajský soud (§ 25), aby vykonal rozsudek podle ustanovení pro tento soud platných.

§ 31.

Senát nerozhoduje o soukromoprávních nárocích dovozovaných z činu, který je předmětem trestního řízení.

§ 32.

(1) Kdo byl senátem odsouzen, může i po vykonaném trestu žádati za obnovu trestního řízení:

a) bylo-li toto odsouzení způsobeno paděláním listin, křivým svědectvím, podplácením nebo jiným trestným činem jiné osoby;

b) uvede-li nové skutečnosti nebo průvody, které samy o sobě nebo s důkazy provedenými jsou s to odůvodniti jeho zproštění.

(2) Po smrti odsouzeného mohou za obnovu žádati jeho manželka (manžel) a jeho příbuzní v pokolení vzestupném nebo sestupném.

(3) O žádosti za obnovu rozhodne senát bez rozpravy prostou většinou hlasů k návrhu soudního výboru, jenž vyšetří prve uplatňované nové skutečnosti a průvody. Obnovené řízení koná se před senátem na základě původní obžaloby.

(4) Skončí-li obnovené řízení opětným odsouzením, nemůže býti uznáno na trest přísnější než je ten, který byl uložen prvním náležením.

(5) Skončí-li obnovené řízení rozsudkem osvobozujícím, nenabývá tím osvobozený ani ztraceného úřadu ani nároku na náhradu ušlého platu ministerského, vyjímajíc nárok podle § 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 317 Sb. z. a n.

(6) V každém jiném případě jest vyloučena obnova trestního řízení, jež provedeno bylo před senátem a skončilo rozsudkem nebo zastavením.

Část čtvrtá.

Ustanovení závěrečná.

§ 33.

(1) Do šestiměsíčních lhůt podle § 5, odst. 3 nezapočítává se při odročení příslušné sněmovny doba, po kterou odročení trvá, při skončení zasedání sněmovny doba, která uplyne do první schůze nového zasedání. Následky přerušování sněmovních prací netýkají se jednání o návrhu na obžalobu a řízení o obžalobě.

(2) Do lhůty uvedené v § 5, odst. 3 pro podání obžaloby nečítá se při rozpuštění poslanecké sněmovny nebo skončení jejího volebního období doba, která uplyne do nového jejího ustavení; nově zvolená sněmovna v jednání pokračuje.

(3) Řízení zahájené před senátem (§ 20, odst. 1) nestaví se tím, že senát byl rozpuštěn (§ 31, odst. 3 ústavní listiny), nebo že uplynulo jeho volební období.

§ 34.

(1) Ustanovení tohoto zákona o prezidentovi republiky platí také o jeho náměstkovi (§ 69 ústavní listiny).

(2) Co je v tomto zákoně ustanoveno o členech vlády, vztahuje se i na jiné funkcionáře, kteří podle zvláštních zákonů mají, pokud jde o odpovědnost, postavení členů vlády.

§ 35.

Kde tento zákon mluví o velezradě, rozumějí se tím trestné činy uvedené v §§ 1 až 3 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, č. 50 Sb. z. a n. (§ 41 uvedeného zákona).

§ 36.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Provedou jej všichni členové vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Beneš v. r.	Dr. Czech v. r.
Dr. Černý v. r.	Dr. Hodža v. r.
Dr. Trapl v. r.	Bradáč v. r.
Dr. Krémář v. r.	Dr. Meissner v. r.
Dr. Dérer v. r.	Dr. Spina v. r.
Dostálek v. r.	Dr. Franke v. r.
Bechyně v. r.	Dr. Šrámek v. r.

37.

Vládní nařízení

ze dne 23. února 1934,

jímž se částečně mění vládní nařízení ze dne 28. prosince 1928, č. 215 Sb. z. a n., kterým se provádí puncovní zákon (p. z.) a stanoví počátek jeho účinnosti.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 3, odst. 2 a § 42 zákona ze dne 16. prosince 1927, č. 2 Sb. z. a n. z roku 1928, o rzosti a puncovní kontrole platinového, zlatého a stříbrného zboží (puncovního zákona):

Čl. I.

§ 2, odst. 1 vl. nař. č. 215/1928 Sb. z. a n. se částečně mění a bude zníti:

„(1) Kontrolní poplatky podle § 3 puncovního zákona, jak pro zboží v tuzemsku vyrobené, tak i z ciziny dovezené, se stanoví takto: pro zboží platinové 1000 Kč, pro zboží zlaté 300 Kč a pro zboží stříbrné 40 Kč za 1 kg hrubé váhy.“

Čl. II.

§ 12, odst. 1 a příloha k § 12, odst. 2 vl. nař. č. 215/1928 Sb. z. a n. se částečně mění takto:

1. § 12, odst. 1, písm. a) zní:

„a) v Praze s expositurami: v Českých Budějovicích, v Jablonci nad Nisou, v Lanškrouně, v Plzni a v Teplicích-šánově,“

2. Oddíl I přílohy k § 12, odst. 2 zní: